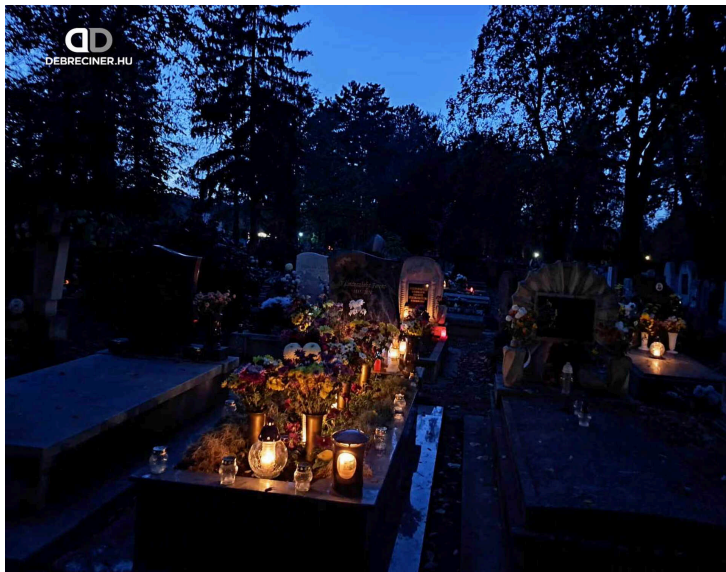

In memoriam

Kosztonyák Katalin - 2023-11-02 19:01:50

„Csak az hal meg, akit elfelejtenek.” ([Maurice Maeterlinck](#))

Sok mindenkit vesztettem már el. Legelső igazán közeli veszteségem mégis a baba volt. Róla mindössze egy kiskönyv maradt emléknek, de a látvány, amikor az orvos a hasamra ültette, beleégett az agyamba.

fotó: Lia

Négy és fél éve teljesen árva lettem. Tudom, furán hangzik ez olyan valakitől, aki már maga is nagymamakorú. De amíg az embernek él valamelyik szüleje, amíg valaki lányomnak, fiamnak szólítja, kicsit gyereknek érezheti magát. És amikor már nincsenek, olyan jólesne még egy kis dorgálás, számonkérés, „kioktatás” is. Apukám halála után még jó darabig rendszeresen nyúltam a telefon után, mire rájöttem, már úgyse venné fel a vonal végén. És nagyon sok hétvége telt még el úgy, hogy bennem volt, délután megyek anyukámhoz. Aztán rájöttem, hogy nincs hová.

Tudom, szép hely az erdő, ahol a temető van. De ott csak a hamvaik vannak. A megörökölt tárgyaik velem vannak, őrzöm a kézírásukat, abban az életük van. És én az életükre akarok emlékezni. Rengeteget meséltek rég volt dolgokról, azok az én tudásommá is váltak, nagyon sok egykori tanácsukra ma már egészen másként tekintek. Igazuk volt sok mindenben. Erre viszont sokszor későn jön rá a „gyerek”. Mindkettőjüktől rengeteget tanultam, a tanultakat kincsként őrzöm, amit tudok, továbbadok a saját gyerekeimnek. Őrzöm a bölcsességeiket, a szavuk járását, az általuk használt jobbnál jobb hasonlatokat. Szerettem a humorukat, a túlélőképességüket nagyra tartottam. Talán jutott belőle nekem is egy jókora adag. Egy-egy mozdulatomban rájuk ismerek. A fizikai erőmet apukámtól örököltem, a kreativitásomat, nyelvérzékemet anyukámtól. Mindezekre számtalanszor volt már szükségem eddigi életemben. Olykor belenézek a tükörbe, és mintha ők néznének vissza rám. Hordozom a vonásaikat. Az életüket. Ők én vagyok, vegyesen. És egészen

biztosan a hibáikból is hordozok, nem csak az erényeikből. Egy-egy döntés előtt eszembe jut: vajon ők mit tennének most. Olykor szükségem lenne a tanácsukra. Néhány hete nagyon jó lett volna megkérdezni anyukámat egy recepttel kapcsolatban. De egyedül kellett boldogulnom. Szerencsére megtanítottak rá, hogyan kell.

Szeretem őket. Tudom, érzem, hogy most is aggódnak értem, vigyáznak rám. Olykor a legegyszerűbb teamécses fényénél idézem fel a közös emlékeket, néha fényképnézegetés közben. És olyankor nem a halálra gondolok. Tudom, persze, hogy fizikai valójukban már nem lehetnek itt velem, nem zakkantam meg. De hozzám az életük köti őket.

Tudom, nem mindenki ért velem egyet ebben, de nálunk a négy lábú gyerek is családtag rangban van. Ha nem így lenne, nem is lenne. Akkor minek? A legfrissebb veszteségünk egy cica, akit el kellett engednünk. Maga volt a szeretet és vidámság. A szüleim is ismerték és szerették. Mindenki szerette. Ő is szeretett mindenkit. Minket imádott. Feltétel nélkül, teljes odaadással. Tizenöt év összes emléke maradt nekünk.

És természetesen ott vannak a nagyszülők, nagynénik, nagybácsik, unokatestvérek (némelyek tragikusan korán távoztak), akikkel kapcsolatban rengeteg szép emlékem van. Szinte mindegyiküknél nyaraltam, teleltem, számtalan történet fűz hozzájuk. Egy húsvét, karácsony, disznóvágás, az ízek, illatok, mind-mind elraktározódtak.

Családunk egy nagyon kedves barátja (szinte rokoni rangban) szintén szép emlékeket hagyott. Ha valaha elfelejteném – ami nem fog előfordulni -, elegendő a könyveim egy részét felütni, és ott áll a kedves betűivel az ajánlás: Tündérszágomnak!

Egykori tanáraink közt is sokan vannak, akikre szeretettel és hálával gondolok. Amikor írok, gyakran eszembe jut, vajon mit szólna hozzá Nagy János, ha olvasná. Elmosolyodna-e némely szóhasználaton, elégedett lenne-e, hogy megfogadva tanácsát, idézetekkel színesítem olykor a mondandómat? A volt gimnáziumi osztályfőnököm is meghatározó személy volt az életemben. És bizony az osztálytalálkozókon is egyre több a hiányzó. De felidézzük a diákéveket, és olyankor kicsit ott vannak velünk.

Egyetemi csoporttársnőm, barátnőm is sok szép emléket hagyott nekem, akár csak a kollégiumi szobatársnőm. Már ők is csak lélekben vannak itt, de bizonyára érzik, nem felejtettem el őket, őrzöm az emléküket.

És eltávozott kollégákra is emlékszem most szeretettel, sokat tanultam tőlük.

Egykori főnököm szintén nagyon hiányzik, kitartása, munkabírása példaértékű volt. Emberséges volt. Rá is nagyon sokat gondolok, és olykor fáj, hogy egy csomó erőfeszítése hiábavaló volt, és ez nem az ő hibája. Tőle is sokat tanultam.

Szeretettel emlékszem az orvosra is, aki mellettem volt (pedig már egy konferencián kellett volna lennie) a tragédiámkor, majd pszichológusként átsegített a legnehezezen, pár év múlva pedig világra segítette a lányomat.

Áldott legyen valamennyiük emléke!

Kosztonyák Katalin írásai [itt olvashatók: A SZÓLÁS JOGÁN.](#)

CSAK VELED együtt tudjuk garantálni, hogy az újságíró és a szerkesztő munkájába ne szólhasson bele más, csak Te, az olvasó. [Támogasd előfizetéseddel a Debrecinert!](#) Köszönjük!